

Jest zřejmo, že postup sledovaný I. stolicí přiči se výše citovaným striktním ustanovením zákonným o formě řízení. Stěžovatel ovšem neuplatňuje výslovně této vady, ale přece jen poukazuje na to, že žalovaný úřad porušil předpis § 82 služ. pram., nevyšetřiv zevrubně všechny námitky stěžovatelem v odvolání vznesené. Vytýkal v něm stěžovatel, že je zcela zdrav a úplně způsobilý, aby úřad svůj řádně zastával, že konal republice před svým pensionováním platné služby, a žádal za nové vyšetření zdravotního stavu svého, zejména za úřední zjištění odborným lékařem, že jest schopen, aby řádně konal svůj úřad v republice. Dovožoval také, že i kdyby skutečně zjištěna byla nějaká choroba u něho, že by byla jenom dočasná a přechodná a mohla by míti v zápětí jen dočasnou nezpůsobilost jeho ke konání služby, pro kterou by mohl býti dán nanejvýš na d o č a s n ý odpočinek.

Intence zákona (§ 82 služ. pram.) nesou se k tomu, aby úředníku, o jehož pensionování jde, byl sdělen předem všechen zjištěný podklad skutkový za tím účelem, by mohl ještě před vydáním konečného rozhodnutí přednésti svoje námitky. Spokojil-li se v daném případě stěžovatel s tím, že zemské finanční ředitelství vydalo dekret o jeho pensionování, nezachovavši postup zákonem předepsaný, nemůže tím býti zbaven práva žádati, aby aspoň vyšší instance námitky jeho, uplatněné v odvolání, respektovala a potřebná šetření o nich zavedla. Žalovaný úřad měl k provedení šetření toho podstatný důvod tím spíše, že úřední vysvědčení lékařské ze dne 26. března 1919, na základě něhož bylo pensionování vysloveno, postrádá žádoucí důkladnosti a přesnosti, opírajíc se — jak z jeho znění patrně — hlavně o údaje stěžovatelovy učiněné při prohlídce, a dovozujíc, že se »jedná p a t r n ě o chronický morfinism s následky tělesnými i duševními, jako duševní chabost, skleslost vůle. lhostejnost atd.«. O tom, proč stěžovatelovu neschopnost k službě pokládá za trvalou, vystavitel vysvědčení se vůbec nezmiňuje.

Ježto tedy žalovaný úřad nešetřil předepsaných podstatných forem řízení správního, nutno naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 6, odst. 2 zákona o správním soudě, aniž třeba zabývatí se dalšími námitkami stížností.

Č. 691.

Řízení před nejv. správ. soudem: Zrušila-li vyšší instance ke stížnosti poplatníkově platební příkaz I. stolice o dávce a nařídila-li jí, aby vyměřila správný poplatek dle určitého předpisu zákonného, je stížnost proti rozhodnutí tomu k nejvyššímu správ. soudu, potírající jen povinnost stěžovatelovu k placení dávky vůbec, dle § 5, odst. 1 zák. o správ. s. nepřipustná.

(Nález z 1. února 1921 č. 1339.)

V ě c: Dr. Rudolf K. v Hodoníně proti zemskému správnímu výboru v Brně o stočné.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

D ů v o d y: Naříkaným výnosem zemský výbor rozhoduje o stížnosti Dra. K. proti vyměření poplatku za nářez kanálový z domu čp. 269

v Hodoníně stížnosti té vyhověl, naříkané usnesení zrušil a uložil městskému zastupitelstvu v Hodoníně, aby vyměřilo správný poplatek za nářez kanálový dle §u 27 mor. stav. řádu pro venkov.

Stížnost tímto rozhodnutím vyřízená směřovala proti výměrům vládního komisaře, tehdy v Hodoníně dosazeného k vedení obecní správy, obsahujícím upomínky a to: ze dne 30. dubna 1919 na 79 K 82 h za vústění kanálu, ze dne 7. května 1919 na 79 K 82 h za udržování kanálu a ze dne 14. května 1919 na součet obou částek per 159 K 64 h.

Výrokem žalovaného úřadu bylo tedy jednak rozhodnutí první stolice, jímž vyslovena byla povinnost stěžovatelova k zaplacení sporné dávky, odklizeno, jednak městskému zastupitelstvu v Hodoníně uloženo, aby vydalo nové rozhodnutí ve věci a rozhodnutí tomu položilo za základ předpis § 27 mor. stav. řádu po venkov.

Jedině proti této druhé části naříkaného rozhodnutí byl by stěžovatel mohl stížností vznést námitky, kdyby podle jeho názoru neměla sporná otázka býti posuzována podle předpisu v naříkaném výnosu označeného, nýbrž podle normy jiné. V tom směru však stížnost nějaké námitky neobsahuje. Obsahem stížnosti jsou toliko námitky věcné povahy, jimiž stěžovatel dovozuje, že k zaplacení dávky kanálové povinen není. Jest ovšem připustiti, že vývody pojaté do důvodů naříkaného výnosu nasvědčují, že žalovaný úřad uznává stěžovatele za povinna k placení dávky a toliko způsob vyměření dávky první stolicí nepokládal za správný. Avšak tento názor ve výroku samém nedošel výrazu, neboť žalovaný úřad zrušil rozhodnutí první stolice v celém rozsahu, i bude tudíž úkolem městského zastupitelstva v Hodoníně, aby vydávajíc ve smyslu naříkaného výnosu nové rozhodnutí na základě normy tam vyznačené, nejen stanovilo výši dávky, nýbrž řešilo dříve také otázku, je-li stěžovatel subjektem k placení dávky povinným.

Poněvadž dle toho, co právě vyloženo, námitky stížnosti týkají se výhradně otázky, která v pořadí stolic správních dosud konečně vyřízena nebyla, musila stížnost býti odmítnuta jako nepřipustná.

Č. 692.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): Úřední výzva zemského inspektorátu, aby strana podala příznávku k dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí, jejíž převod virtuálně dávce podléhá, a upozornění, že pro posouzení dávkové povinnosti není rozhodná bilanční hodnota nemovitostí, nýbrž hodnota obecná, není výrokem právní moci schopným o dávkové povinnosti nebo jejím podkladě, nýbrž pouhým přípravným aktem pro vyměření dávky. Neodporuje tedy zákonu, bylo-li zemským výborem odepřeno věcné přezkoumání příslušného výměru.

(Nález ze dne 1. února 1921. č. 1340.)

Věc: Firma J. & L. v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.